

Kapitola **Konservativismus-strach z nerovnováhy**

úsek

text

datum

Shrnutí
odstavce

A-subjekty jsou životně závislé na správné antecepci. Čím je jejich okolí stabilnější, tím lépe antecepují. Nicméně všechny A-subjekty v uvažovaném prostoru vytvářejí společné prostředí, které se dá nazvat vůči každému jednotlivému A-subjektu jeho okolím. Na ustálený stav musíme nahlížet jako na dosaženou rovnováhu mezi všemi interakcemi přítomných A-subjektů.

Obecně nelze žádný stav okolí konkrétního A-subjektu, pokud se v něm vyskytují další srovnatelné antecepční subjekty, označit za absolutně stabilní, protože antecepční reakce ostatních A-subjektů v okolí na něj samotného vykazují nezanedbatelnou neurčitost.

Zkusme definovat pojem "stabilní okolí".

Definice1 Stabilní okolí pro subjekt A1

Vezměme konkrétní A-subjekt A1, okolí subjektu O1 a časový interval T1 takový, že v tomto intervalu zvládá A1 svou antecepci ve svém okolí natolik dobře, že jeho naděje na osobní přežití v T1 neklesne pod 50%. Pak vezměme $T2 > T1$, kde platí totéž, pak $T3 > T2$ kde platí totéž, ... Pokud najdeme všechny $T_i > T1$ s touto vlastností, bude $T0 = \text{SUPREMUM}(\{T1, \dots, T_n\}; T_i > T1)$. Podobně najdeme okolí $O2 > O1$, kde A1 zvládá svou antecepci po dobu $T0$, pak $O3 > O2$, ... Nazvěme $O0$ takové okolí $\geq O1$, které je limitou posloupnosti $O1, O2, \dots$. Potom řekneme, že pro subjekt A1 je jeho okolí $O0$ stabilní v časovém intervalu $T0$.

Poznámka a1 V Definicí1 předcházela operace s časem operaci s prostorem. Je to kvůli hlavnímu významu času pro A-subjekty. Obecnější definice by mohla definovat okolí přímo v časoprostoru.

Na velmi krátké časové škále jsou A-subjektem fluktuace okolí zanedbávány, naopak na velmi dlouhé škále jsou přehlíženy.

Např. moucha, je životně závislá na běžných reakcích v řádu 0,1 s. Pravděpodobně neregistruje globální změny klimatu v řádu roků až staletí. Na protilehlém konci škály není pro člověka zanedbatelný třeba rok.

Jestliže tedy např. sinice antecepuje sluneční svit v cirkadiánním rytmu, pak večerní stmívání pro ni neznamená změnu stability okolí.

Podobné hodnocení se týká prostoru. Pod určitou hranicí A-subjekt nerozlišuje změnu. Většina lidí např. neregistruje pohyb kontinentů o několik centimetrů za rok (nejspíše to neregistruje subjektivně nikdo).

Popíšeme-li význam Definicí1 volnou řečí, je to pro konkrétní subjekt největší zjištělá doba, při níž se necítí ohrožen v největším zjištělém prostoru kolem sebe.

Zavedme nyní pojem T_{kons} jako dobu, kterou A-subjekt subjektivně posuzuje stabilitu okolí.

Definice 2 Časový interval T_{kons} pro antecepční subjekt A1 je doba, v níž A1 subjektivně posuzuje stabilitu svého okolí a je určen vzorcem

$$T_{\text{kons}} = \text{konst} * \text{SQRT}(\text{Předstih}_{A1} * \text{délka}_{\text{dožití}}_{A1})$$

Populárně T_{kons} je úměrný geometrickému průměru mezi dožitím a předstihem.

Jako příklad vezměme člověka s předstihem 1 hodina a dožitím 70 let. Pak jeho $T_{\text{kons}} = \text{konst} * 23$ dnů.

Druhý příklad A2 má předstih 1 minutu a délku dožití 3 měsíce, pak $T_{\text{kons}2} = \text{konst} * 6$ hodin.

Hodnotu konstanty bude třeba později určit. V tomto okamžiku předpokládám, že je rovna 1.

T_{kons} je uměle zavedený pojem, který má překlenout subjektivitu konzervativního postoje A-subjektů. Budeme tak moci dojít k určitým tvrzením o chování A-subjektů vůči měnícímu se okolí.

Poznámka 2 Proč geometrický průměr

Zavedení konkrétní funkce založené na geometrickém průměru je projevem víry v axiom výběru. Předpokládám, že takový časový interval pro A-subjekty existuje a je závislý na základních časových vlastnostech subjektu samotného. Z množiny všech funkcí, které jsou na těchto dvou parametrech závislé, bude jedna správně. Protože nevíme, která to je, můžeme zvolit její aproximaci. Zvolená funkce je tedy vybrána z příslušné množiny a bude sloužit pro potřeby formulace kvantitativních tvrzení jako její aproximace. V následujících ověřováních teorie budou zjištěny odchylky od zvolené aproximace a bude zvolena aproximace přesnější.

Hypotéza a1 A-subjekt se obává narušení stability svého okolí.

Odůvodnění A-subjekt je vystaven antecepčním mukám, pokud se jeho antecepce výrazně odchyluje od skutečnosti. Antecepční muka jsou výsledkem jeho přežití v minulosti druhu (subjektu obecně). Kdyby jimi netrpěl, vyhynul by. (Pro lidské kolektivy to znamená, že by se neosvědčil). Antecepční muka jsou doprovázena strachem z nich. V situaci, kdy A-subjekt nezvládá antecepci svého okolí, musí své okolí zmenšit a zkrátit čas, po němž je schopen ještě úspěšně antecepovat.

Tato operace je bolestná, ale "stažení se do ulity" obnovuje rovnováhu subjektu. Pokud to A-subjekt přežije, obnoví stabilitu v menším okolí, než před narušením stability okolí většího. Nucené zmenšení stabilního okolí je výsledkem strachu.

Hypotéza a2 A-subjekt s malou schopností rychle se přizpůsobit změnám ve svém okolí bude mít menší subjektivní okolí, než stejně disponovaný A-subjekt s větší schopností přizpůsobení.

Odůvodnění *Mějme subjekty A1 a A2, kde A1 má menší schopnost přizpůsobení měnícím se podmínkám. Dojde-li k narušení okolí obou subjektů ve stejném rozsahu, A2 díky lepší přizpůsobivosti zahrne svou schopnost se změnami se vyrovnat do své antecepce, a tedy vnímá své okolí včetně změn jako stabilnější, než A1, kterého změny podmínek překvapí. A1 naopak do své antecepce zahrne strach ze změn. Čím je A1-okolí menší, tím snáze jej lze pokládat za stabilní. Současně ovšem A1 chce mít co největší okolí, aby se v něm ubájl. Z těchto dvou protichůdných vlivů vznikne rovnováha, ustavující aktuální A1-okolí. Ze stejných důvodů bude A2-okolí větší.*

Hypotéza 3 **Čím má A-subjekt menší kapacitu seznamu, tím bude konservativnější.**

Odůvodnění *Z kapitoly "Strach ze zahlcení je strachem ze smrti" vyplývá, že A-subjekty s kratším operačním seznamem odmítají nové a rozvíjející podněty, protože by je mohly zahltnout.*

Závěr **Tato obava z narušení stability vlastního okolí je zdrojem konservatismu pro každý jednotlivý A-subjekt.**